

Ένας παράξενος νεαρός (Ματθ ιθ´16-26) (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Αρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ό αρκετὰ άσυνήθιστος νεαρός, πού πλησιάζει τόν Χριστό στή σημερινή εύαγγελική περικοπή, είναι κατ' άρχήν προφανές ότι δέν είχε πονηρή διάθεση. Δέν πήγε «πειράζων», όπως εκείνος ό νομικός και κάποιος Φαρισαίος. Ήταν ειλικρινής. Αυτό τεκμαίρεται και άπό τό ότι άκούγοντας τήν τελική προτροπή του Χριστού «άπήλθεν λυπούμενος». Αναζητούσε πραγματικά τή βασιλεία του Θεού. Γι' αυτό και ό εύαγγελιστής Μάρκος, «συμπληρώνει» τόν Ματθαίο λέγοντας ότι «έμβλέψας αυτόν ό Ήησοϋς ήγάπησεν αυτόν».

Νέος και πλούσιος, και νά άγωνιζόταν για τήν αιώνια ζωή μάλλον είναι σπάνιο φαινόμενο. Οί νέοι άνέκαθεν δέν τά πάνε τόσο καλά με τους ιεροκήρυκες. Οί σημερινοί μάλιστα νέοι, και όχι μόνο, όταν άκούσουν κάποιον νά τους μιλάει για αιώνια ζωή, άπαντούν συνήθως με τήν παροιμία «κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρει».

Όμως άπό ό,τι φαίνεται, ό νέος πού πήγε στον Χριστό δέν συμβιβαζόταν ούτε με τά «δέκα», αλλά ήθελε πολυ περισσότερα, και μάλιστα έδώ και τώρα. Άπό μικρό παιδί κρατούσε τή συνείδησή του καθαρή τηρώντας κατá δύναμη τό θείο θέλημα, τό όποίο γνώριζε καλά. Σίγουρα δέν είναι λίγο, ένας νέος άνθρωπος νά κάνει συνειδητό άγώνα για νά έφαρμόζει τις έντολές του Θεού. Άκόμα όμως πιό έντυπωσιακό είναι ότι, παρά τους όχι άσήμαντους κόπους του, δέν είχε βουλιάξει ούτε στην αύτάρκεια ούτε στην κενοδοξία. Έτσι, συνειδητοποιώντας ότι μάλλον είχε κατορθώσει άρκετά για τήν αιώνια ζωή, δέν είπε «μπράβο μου», αλλά ρώτησε «τί έτι ύστερω;». Αυτή ή έρώτηση είναι δείγμα ώριμότητας και σύνεσης, άρετων δυσέυρετων σε νέους.

Τί έτι ύστερω;

Μὲ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο ἐγωιστικὸ φρόνημα κάποιος ἄλλος νέος, στὴν προτροπὴ ἑνὸς μεγάλου χριστιανοῦ λογοτέχνη νὰ γνωρίσει τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν κάνει ὁδηγὸ τῆς ζωῆς του, ἀπάντησε: «Φοβᾶμαι ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ τὶς ἐντολές του θὰ εὐνουχίσει τὶς ἱκανότητές μου καὶ θὰ μοῦ κόψει τὰ φτερὰ νὰ πραγματώσω τὰ ὄνειρά μου». Τότε ὁ πιστὸς νομπελίστας τοῦ εἶπε: «Ἄν γνωρίσει σωστὰ τὸν Χριστὸ καὶ μπεῖς στὸ στάδιο ἀσκήσεως τῆς Ἐκκλησίας του, δὲν θὰ σὲ ἀφήσει σὲ ἡσυχία μέχρι νὰ ἀξιοποιήσεις στὸ ἔπακρο τὰ χαρίσματά σου».

Ἐρωτώντας ὁ ἄνθρωπος τὸν Χριστὸ «τί ἔτι ὑστερῶ;», βάζει τὸ πιὸ γερὸ θεμέλιο γνήσιας πνευματικῆς προκοπῆς. Ὁ ἅγιος Σισώης, κάνοντας αὐτὴ τὴν ἐρώτηση καθημερινὸ ἐφαλτήριο γιὰ νέους ἀγῶνες, ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς ὑποποιοῦ ταπεινώσεως: Ἔβλεπε τὸν Χριστὸ νὰ ἔρχεται «ἐν δόξῃ» γιὰ νὰ παραλάβει τὴν ψυχὴ του, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀφήσει νὰ ζήσει λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ βάλει ἀρχὴ μετανοίας. Ἀντίθετα, ὅποιος ἐπαναπαύεται στὶς ὑποτιθέμενες ἀρετές του καὶ αὐτοθαυμάζεται γιὰ τὰ ἠθικά του κατορθώματα, στὴν καλύτερη περίπτωση βαλτώνει σὲ μία ἐπικίνδυνη στασιμότητα, γιὰ νὰ ξυπνήσει κάποια νύχτα καὶ νὰ ἀκούσει μαζί μὲ τὸν ἄφρονα πλούσιο: «Ἄ δὲ ἠτοίμασας, τί νί ἔσται;».

Ὁ οὐράνιος θησαυρὸς σου

Ὁ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιοθαύμαστος νεαρὸς ποὺ πῆγε στὸν Χριστό, ἐνῶ δὲν εἶχε κολλήσει στὸν βάλτο τῆς αὐτάρκειας, εἶχε πιαστεῖ στὴν παγίδα ἑνὸς πάθους, τῆς φιλοκτημοσύνης. Καὶ ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, εἶχε γερὰ γαντζωθεῖ στὴν ἀγάπη τῶν κτημάτων του. Ἐκπλήσσεται ἀκόμη καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, βλέποντας αὐτὸν ποὺ μὲ τόση χαρὰ καὶ προθυμία προσῆλθε στὸν Χριστό, ὅταν τοῦ ζήτησε νὰ τὰ ἀφήσει ὅλα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσει, νὰ μὴ βρίσκει τὸ κουράγιο «μηδὲ ἀποκρίνασθαι, ἀλλὰ σιγήσαντα καὶ κατηφῆ γενόμενον ἀπελθεῖν». Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ἡ πρόταση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἄκρως δελεαστικὴ. «Εἶδες πόσα βραβεῖα, πόσους στεφάνους τίθησι τῷ σταδίῳ τούτῳ;», ρωτᾶει ὁ Χρυσορρήμων. Δὲν εἶναι λίγο νὰ σοῦ λέει ὅτι ἀπέχεις ἕνα βῆμα ἀπὸ τὴν τελειότητα. Δὲν εἶναι ἀμελητέο νὰ σοῦ ὑπόσχεται «θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς».

Ἄν ὁ νεαρὸς τὸ σκεφτόταν καλύτερα, θὰ συνειδητοποιοῦσε ὅτι τελικά, ὄχι μόνο δὲν θὰ ἔχανε τίποτε, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ πρόσθετε «ὄχι ἀπλῶς περισσότερα ἀλλὰ καὶ τόσο μεγαλύτερα, ὅσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴ γῆ». Ἄν εἶχε ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, ἴσως νὰ εἶχε φτάσει κι αὐτὸς στὰ μέτρα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἢ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀφοῦ καὶ γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς κολοσσοὺς ἀγιότητος (ὅπως καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους) αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο ἔγινε ἡ ἀφετηρία τῆς θαυμαστῆς ἀφιέρωσής τους στὸν Χριστό.

Σε εποχές πενίας λόγω τῆς οἰκονομικῆς κρίσης ἴσως πολλοὶ ἰσχυριστοῦν ὅτι ἡ εὐαγγελικὴ αὐτὴ περικοπὴ δὲν ἔχει καὶ πολλὰ νὰ μᾶς πεῖ. Ὅμως δὲν εἶναι μόνο τὰ πολλὰ κτήματα ποὺ μᾶς κρατᾶνε δεμένους καὶ δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό. Ὁ ἀββᾶς Δωρόθεος δὲν κινδυνολογεῖ, ὅταν συμβουλεύει: «Πιστέψτε με, ἀδελφοὶ μου· ἂν ἔχει παραδοθεῖ κάποιος καὶ μόνο σὲ ἓνα πάθος, κινδυνεύει νὰ χάσει τὴν ψυχὴ του. Μπορεῖ νὰ κάνεις δέκα καλὰ ἔργα καὶ νὰ τὰ νικάει τὸ ἓνα κακὸ στὸ ὁποῖο ἔχεις ὑποδουλωθεῖ. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀετός, ἂν ξεφύγει ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ πιαστεῖ μόνο τὸ νύχι του, δὲν γλιτώνει, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ. Ἄν ἔχει καὶ μὲ ἓνα μόνο πάθος δεθεῖ, ὅποια ὥρα θέλει ὁ ἐχθρὸς τὴ νικάει». Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ ἱερέας Σαπρίκιος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἄντεξε βασανιστήρια γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό, ἔχασε ὄχι μόνο τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ του, λόγω τῆς ἐπίμονης μνησικακίας του πρὸς τὸν φίλο του καὶ μετέπειτα ἅγιο μάρτυρα Νικηφόρο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκλιπαροῦσε γιὰ συγχώρηση.

Μετὰ ἀπὸ αὐτά, ἂν κι ἐμεῖς «ἐκπληττόμενοι σφόδρα» ρωτήσουμε μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὲς τὸν Κύριο «τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;», ἂς παρηγορηθοῦμε μὲ τὴν ἀπάντησή του - πρόσκληση σὲ θερμότερη πίστη: «Παρὰ τῷ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἐστίν».

Πηγή: agiazoni.gr